

Postanowienie z dnia 19 grudnia 1997 r.

I PZ 45/97

Niedopuszczalna jest kasacja w sprawie dotyczącej sprostowania świadectwa pracy i roszczeń z tym związanych, także wówczas, gdy zakończyła się umorzeniem postępowania wobec zawarcia ugody, w której pracownik zobowiązał się do zwrotu wynagrodzenia w kwocie niższej niż pięć tysięcy złotych (art. 393 pkt 1 i 6 KPC).

Przewodniczący SSN: Teresa Flemming-Kulesza (sprawozdawca), Sędziowie SN: Adam Józefowicz, Kazimierz Jaśkowski.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 19 grudnia 1997 r. sprawy z powództwa Kazimierza J. przeciwko Syndykowi Masy Upadłości Zakładów Mięsnych SA w G. o przywrócenie terminu do wniesienia skargi kasacyjnej przez pełnomocnika, na skutek zażalenia powoda na postanowienie Sądu Wojewódzkiego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Poznaniu z dnia 21 marca 1997 r. [...]

p o s t a n o w i ł:

o d d a l i ć zażalenie.

U z a s a d n i e n i e

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Wojewódzki-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Poznaniu odrzucił kasację powoda od postanowienia z 20 grudnia 1996 r., którym umorzono postępowanie w sprawie wobec zawarcia ugody. Sąd II instancji uznał kasację za niedopuszczalną w świetle art. 393 § 1 pkt 6 KPC, ponieważ sprawa dotyczyła sprostowania świadectwa pracy i roszczeń z tym związanych.

W zażaleniu na to postanowienie powód (będący radcą prawnym) podniósł niedopuszczalność zawartej ugody oraz zrzeczenia się w niej wynagrodzenia za

pracę w postaci zobowiązania się do zwrotu wynagrodzenia pobranego za styczeń i luty 1995 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Powód domagał się sprostowania świadectwa pracy przez wpisanie, że pracował od 15 stycznia 1974 do 31 grudnia 1994 r. a stosunek pracy został rozwiązany w trybie porozumienia stron z przyczyn ekonomicznych, leżących po stronie zakładu pracy.

W ugodzie zawartej przed Sądem II instancji pozwany cofnął oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę w części dotyczącej terminu jej ustania i strony oświadczyły, że umowa rozwiązała się 31 grudnia 1994 r. Wobec tego pozwany zobowiązał się do wydania nowego świadectwa pracy, a powód do zwrotu wynagrodzenia za styczeń i luty 1995 r. w kwocie 250 zł. Powód oświadczył nadto, że w związku z ustaniem stosunku pracy z upływem 31 grudnia 1994 r. nie będzie już zgłaszał żadnych roszczeń do pozwanego.

W świetle powyższego prawidłowy jest pogląd Sądu II instancji co do tego, że rozpoznawana sprawa jest sprawą dotyczącą świadectwa pracy i roszczeń z tym związanych w rozumieniu art. 393 pkt 6 KPC, a zatem kasacja w niej nie przysługuje. Zakończenie sprawy umorzeniem postępowania z powodu zawarcia ugody nie zmieniło jej charakteru. Gdyby nawet przyjąć, że zwrot kwoty 250 zł z tytułu wynagrodzenia objętej ugodą wykracza poza "roszczenie związane ze świadectwem pracy", to wysokość tej kwoty nie pozwala na uznanie, by z tego względu kasacja była dopuszczalna (art. 393 pkt 1 KPC).

Z tych względów zażalenie należało oddalić (art. 385 w związku z art. 397 § 2 i 393¹⁸ KPC).

=====